

דברי הכפר

גיליון מס' 2542 ח' בכסליו תשע"ט * 16 בנובמבר 2018
כפר הנשיא * עלון פנימי
עורכת: שושנה שרקי sachlav@outlook.com

רוני ווגנר

שלום לכולם

שמחים לעדכן אתכם שוב על פעילות התרבות בתקופה הקרובה:

בשבת הקרובה בצהריים - מסיבה! באירגון צוות הפאב

כולם מוזמנים למסיבת צהריים - אירוע לכל הקהילה, אווירה שמחה, מדורה חמה וקהילה אחת גדולה ומיוחדת. מסיבה עם נוף לגולן ותקליטנים (DJ) מקומיים ואיכותיים, שווה!
משעה 15:00 אחר הצהריים ועד 23:00 בלילה בשטח שליד המצפור כניסה חופשית, יהיה שמח!

באנו חושך לגרש!... אירועי חנוכה בכפר הנשיא:

בשלב זה רק מיידעים אתכם כדי שתוכלו להתארגן מראש ולשריין את התאריכים. פרטים נוספים על כל האירועים האלו יפורסמו בהמשך.
יום ב' 2.12.18 - ערב חנוכה בהפקת המכינה, בלב הקיבוץ.
יום ה' 6.12 - ערב יצירה והכנת לפידים באירגון מעיין ורחלי, בלב הקיבוץ.
יום א' 9.12 - מרוץ הלפיד ו/או תהלוכת לפידים וכתובת אש, בארגון השומר החדש.

חוג ספרות בהנחיית תמר וולפין

החוג מתקיים כל יום שלישי בשעה 16:30 ב"מפגש". הנושא בשבועות הקרובים: יצירות ספרותיות מאת נתן שחם, חתן פרס ישראל. ההשתתפות בחינם וכולם מוזמנים.

שבת שלום :) רוני

צודקים הם אלו האומרים,
כי על אדם לאכול קורטוב של מלח עם חברו
בטרם יוכל להכיר אותו.

מיגל דה סרוואנטס

לרגל 80 שנה ל"ליל הבדולח" - רות גולן

פרק מתוך הספר "ילדות ונעורים בצל מלחמה

בלילה שבין ה-8 ל-9 בנובמבר 1938 אחרי חצות, התעוררנו מרעש של צעקות אימים ברחוב. קמנו בבהלה ומבלי להדליק את האור בבית הבטנו מבעד לחלון על המתרחש בחוץ. אני זוכרת את זה כמו סרט בלהות: היתה שם קבוצת בריונים לבושים במעילים שחורים, משליכים אבנים גדולות על חלון הראווה שמעבר לרחוב. זה היה חלון הראווה של חנות הנעליים שלנו. הם בזזו את הנעליים, חתכו אותן בסכינים, וזרקו לרחוב. הם צחקו בקול פרוע, שרו שירים נאציים והשתוללו.

זמן קצר לאחר מכן שמענו צעדים כבדים במדרגות ואחר כך דפיקות חזקות בדלת. אבא שם את אצבעו על שפתיו וסימן לנו לא לדבר. שוב שמענו דפיקות חזקות בדלת אבל אף אחד מאיתנו לא זז. זה היה מפחיד, שמענו עוד קודם לכן על תושבים בעלי אזרחות פולנית שנתפסו ברחובות ובבתים ונשלחו למחנות הסגר. ידענו שאם הם יפרצו את הדלת, הם עלולים לקחת גם אותנו. אנחנו היינו חסרי אזרחות ואבא נחשב לעריק הצבא הפולני.

אחרי כמה דקות שמענו אותם אומרים: אה, אין פה אף אחד... ולמזלנו הם הסתלקו. נשמנו לרווחה והסתכלנו שוב מהחלון. שם למטה המשיכו הבריונים בביזה ובהרס החנות שלנו. פתאום ראיתי את אבא מתמוטט, מתיישב על המיטה ומתייפח. הוא מלמל וגמגם לעצמו מילים לא ברורות. הוא היה בהלם. כל רכושו וגאוותו היו בחנות הנעליים הזאת. זאת הפעם הראשונה שראיתי את אבא שלי בוכה.

מסתבר שגם אחרי האירוע הקשה הזה, לא ידעו הורי מה בדיוק קרה בלילה, ועדיין לא הבינו את הסכנה הגדולה הצפויה לנו. למרות שלא ישנו כל הלילה, הם שלחו אותי בבוקר לבית הספר כרגיל. הלכתי ברגל לבד כי הרכבת התחתית לא פעלה באותו יום. בדרך ראיתי קבוצת בריונים תופסת בשני גברים בעלי פאות וזקן. שניים מהבריונים החזיקו אותם שכובים על הארץ כשרגליהם דורכות על בטנם, השלישי גוזר להם את הזקנים והרביעי היה בועט בהם. התחלתי לרוץ קדימה לעבר ביה"ס ואז ראיתי מראה מחריד עוד יותר: גבר אחר עם פאות וזקן שכב על המדרכה, אוזניו כרותות והדם שלו זורם לכביש. עוברי האורח המעטים ברחוב

מיהרו להסתלק מהמקום כדי לא להיות מעורבים. לאורך כל הדרך היו חלונות ראוה מנופצים, שברי זכוכיות וסחורה מפוזרת בחוץ. כשהתקרבתי לביה"ס ראיתי את כל האזור אפוף עשן שחור. בצד ימין בית הכנסת עלה באש ובצד שמאל בית הספר שלי בער. לפני הכניסה לחצר פגשתי ילדים נוספים שנשלחו לבדם באותו הבוקר. עמדנו שם מבוהלים ומבולבלים. החזקתי ביד של ילדה אחרת, בכינו ולא ידענו מה לעשות. באותו רגע חשבתי רק על קופסת הצבעים היפה שקיבלתי בשיעור ציור יום קודם והשארתי בארון בכיתה. איך דווקא אתמול השארתי את הקופסה החדשה היפיפיה שלי בכיתה? כזאת רכושנית הייתי! שתי כבאיות עמדו משני צידי המתחם הבוער. הכבאים שמרו שהאש לא תתפשט לבתי השכנים, אבל הם לא ניסו לכבות אותה. אני זוכרת אותם עומדים שם צוחקים, לועגים לנו ומתיזים עלינו מים. שנים רבות אחרי כן הגיעה לביקור מאוסטרליה חברה של אלזה בן חנוך. אותה חברה למדה בביה"ס שלי וכמוני עמדה באותו בוקר נורא מול בית הספר הבוער. היא ספרה לי איך עמדה שם נפחדת ובוכה, מחזיקה ביד של ילדה אחרת. שתינו בכינו בשעה שהעלנו זכרונות. איך חזרתי הביתה באותו היום נמחק לי מהזיכרון. אבל כשהגעתי הביתה עזרתי להורי לנקות את החנות ההרוסה ואת שברי הזכוכיות מהמדרכה. אבא הכניס את הנעליים המפוזרות והמושחתות לתוך החנות וניסה להציל את מה שנשאר. רק הרבה יותר מאוחר הבנתי שזה היה מה שנקרא היום "ליל הבדולח", ובעקבותיו פרצה מלחמת העולם השנייה.

בית הכנסת ולידו בית הספר שלי

סינמטק בקיבוץ

ביום שלישי השבוע הוקרן ב'יס דוקו' הסרט הדוקומנטרי "פניקס".

זזה מה שכתב על הסרט בעיתון 'הארץ' מבקר הקולנוע של העיתון: "פניקס הוא השם שבחר לו עפרן בולינג, שנולד וגדל בקהילת העבריים מדימונה. הוא בחר בשם חדש, מפני שזיהה את שמו מלידה עם ההתעללות המינית שעבר בילדותו. כשהפרט הזה ידוע, קל יותר גם להבין מדוע בחר דווקא ב"פניקס" – העוף האגדי הקם לתחייה מתוך האש. "הקללה של פניקס", שישודר הערב ב'יס דוקו, הוא סרט שובר לב על טראומה מחרידה ועוול נוראי ועל האופן שבו קהילה סגורה העדיפה להפקיר את צעירה...".

הסרט הוקרן לראשונה בדוקאביב 2018 - הפסטיבל הבינלאומי לקולנוע דוקומנטרי בתל אביב. והתקבל בחום רב ע"י הקהל והמבקרים.

ביום רביעי הבא 21.11 הסרט "פניקס" מגיע למועדון קיבוץ כפר הנשיא.

פניקס, היום בן 32 גדל בקהילת האפריקאים העבריים בדימונה. כשהיה בן 3, אביו גורש מהקהילה כשחשף סודות כמוסים, ומאז מספרים בקהילה בדימונה שפניקס קיבל את הקללה של אביו. דוד קרוב מהקהילה ניצל את בדידותו של הילד הקטן ובמשך שנים אף אחד לא ידע כלום. פניקס חי בפוסט טראומה, פיסול ומוסיקה שומרים אותו שפוי. הוא חוזר אל הקהילה שהפנתה לו גב ולהוריו שלא הצילו אותו בזמן, ומתעקש להבין איך זה קרה לו וגם לעוד ילדות וילדים אחרים, שחיו איתו בקהילה הסגורה של האפריקאים העבריים בדימונה.

פניקס חי היום בקיבוץ כפר הנשיא. ולמרות שתולדות חייו כמו נכתבו על ידי צ'ארלס דיקנס, הוא למרבה הפלא בחור אופטימי ומלא כוחות חיים ויצירה. חלקכם פגש בו בפתיחת התערוכה של ניסן ושל בלב הקיבוץ.

למרות החומרים הקשים שמהם מורכב הסרט, הוא מרתק מאוד. אולי משום שהוא בוחן את היכולת האנושית להתפתח בתנאים קשים של דיכוי. אני מודה שכאשר צפיתי בו, רק אחרי רבע שעה עשרים דקות שמתי לב שאני לא נושם. בלי להרבות בספויילרים בסוף הסרט מבינים שהשיר של פניקס עוד לא תם, הוא רק מתחיל.

לאחר ההקרנה תתקיים שיחה עם פניקס גיבור הסרט והבימאית, ענת תל.
פניקס יבצע במהלך הערב שני שירים מתוך הסרט.
כיבוד לפני הסרט יוגש, הציבור מוזמן

**"אם אתם לא יכולים להיפטר מהשלדים
שבארון, כדאי שתלמדו אותם לרקוד"**

ג'ורג' ברנרד שו.

מתקדמים לקראת סיום בפרסום דף העסקים של כפר הנשיא!

לשמחתי והפתעתי אספנו 40 עסקים רשומים בכפר הנשיא , עסקים מגוונים ומעוררי התפעלות .

היום סגרנו את העיצוב הגרפי בעזרתה המקצועית של רננה חייט . והפרוספקט העשיר בדרך לדפוס .

זו רק התחלה של דרך לעידוד העסקים הקטנים פה בקיבוץ .

אשמח לנסות לארגן לכם העסקים תקציב גם להשתלמויות בהתאם לצורך תגידו מה הצרכים ואנסה לקדם .

כמו כן מי שבידו כרטיס חבר במעברים זכה השבוע לצילומי תדמית לעסק אצל דרור ארצי במתנה .

ממליצה לכל מי שלא חשב על זה בעבר לקראת שנת 2019 - עשו כרטיס חבר העלות היא 100 ₪ בלבד לשנה ומקנה לא מעט הטבות .

בברכה דליה זלצברג

כפר הנשיא
כאן ארץ כפר.

כפר הנשיא

עסקים ונותני שירות

אנו ב"מעברים" ובמועצות אזוריות גליל עליון ומבואות
החרמון, רואים חשיבות רבה בקידום וליווי העסקים בקהילות
הישובים.
יש לנו באצבע הגליל יזמים איכותיים ויצירתיים. אנשים
יקרים, שעושים את המרב לאפשר לנו, התושבים,
שרות מגוון ונגיש.
תרומתם של העסקים לפיתוח הכלכלי באזור רבה, מעשריה
את איכות החיים ומהווה חלק משמעותי בחוסן הקהילתי.
אנו מזמינים את התושבים המתגוררים באזור ואת

ברק פורת אדריכלות ברק פורת הינו משרד אדריכלות בצפון המתמחה בתכנון, עיצוב ופיקוח בנייה. 054-2666348 ברק פורת- barakpo.arc@gmail.com ברק פורת אדריכלות	8bit זית מחשבים י.ת. גז נאי- 052-2969466 8bitpcell@gmail.com
גינת פרימוסט - קרמיקה ביתית אני אוהבת את הצורות המשוונות והעובדה שכל יצירה היא יחודית ושמישית. 050-7509244 גינת פרימוסט- jntt00@gmail.com renanakol.wixsite.com/kharists	ואלך LA-V-LI פירה כולל Refashioning, יודים לריהוט גן ותיקונים. 050-6355648 hewallach@gmail.com
דניאלה תל צור- שיאצו מגע בלחיצות משקוט, מחרחר, מפנק... טיפול חד פעמי או סדרות טיפולים בקליניקה נעים בכפר הנשיא או בביתכם. 050-8481220 דניאלה תל צור- teltsur.daniella@gmail.com	זדינה יועצים, נוסטלגיה- זדשה, ישראלית ומזרחית. חקצו ובאהבה. 050-5963005 ilanm41@gmail.com נה
ד"ר איברהים מג'די רופא שיניים טיפול שיניים משמרת, שתלים + הרמת סינוס בשיטה חדשנית (Rise), כירורגיה, פרונטליקה (כתרים), הלבנת שיניים. 053-2772006 iritgershman18@gmail.com	חי נורית מים דיגיטליים: משפחה, זמינים, תיק עבודות, תחמונות. 050-6580874 orenurit@gmail.com

כעימות "בלב הקיבוץ"

הרגע חזרתי מלב הקיבוץ (יום ד' שעה 20:30) לאחר שלב הקיבוץ פתח את דלתותיו למשפחות עם ילדים, חברים ותושבים וכל דיכפין לארוחת ערב, שהפעם הייתה כמו ארוחה חמה בבית. עם מרק עוף וקניידלך, כנפיים, פשטידת תירס, אורז ממש טעים מלא בשקדים ובצל ומה לא. פתיתים, וסלט, ואבוקדו ששמעון פינקוס הביא לנו מלקט באבוקדו. היה כיף גדול לאכול בחברותא גדולה כשבחוץ יורד גשם ובפנים כל הטוב הזה.

ניבי, הנכד שלי, לא מוותר ונשאר איתי כאשר משפחתו כבר חוזרת הביתה. והוא ממשיך לשחק עד הרגע האחרון שמכבים בו את האורות. אני רוצה לנצל את ההזדמנות כדי להודות למתנדבים, שבאים להגיש את הארוחות ולשטוף את הכלים, ולנקות אחרי הארוחה. בלי מתנדבים כאלה אי אפשר היה לקיים את הפרויקט המהמם הזה.

השבוע פרסמנו שביום שלישי אנחנו מקיימים ארוחת צהריים נחמדה וזולה, לפני שהילדים מגיעים מבית הספר. הפעם ישבנו סביב שולחן קטן של ארבעה אנשים וסעדנו את ליבנו. בשבוע הבא אנחנו ממשיכים ביום שלישי ונמשיך כך באופן קבוע בימי שלישי להגיש ארוחת צהריים למי שמעוניין בין השעות 12:30 ל-13:30. אנחנו נפרסם במקומי את התפריט. אפשר לבוא בלי הודעה מראש. פשוט להגיע וליהנות מחברה טובה וארוחה זולה. כולם מוזמנים כמובן.

השבוע ריטה הגיעה בוקר אחד כדי להודיע שמתחילים לעבוד על הגג של המטבח והמועדון הישן, כדי להכין אותו לגג הסולרי. אז כשאתם עוברים בבוקר כדאי להיזהר כי מפנים את הגג מכל הברזל שנמצא עליו. אנחנו ממש התרגשנו לשמוע את הבשורה, כי זה אומר שמעכשיו הגג של המטבח והאקונומיה לשעבר לא יטפטף בזמן הגשם והשטיח של חדר כושר לא יירטב וייהרס. ואנחנו נוכל להתחיל לעבוד על חדר ספורט סופסוף.

חוג נגרות שמתקיים ביום שלישי בהובלה של מיכאל מהשומר החדש, יכין לנו מסגרות עץ גדולות. את המסגרות נניח על השטיח כדי לתחום בו פינה למשחק שכל חלקיו לא יתפזרו וילכו לאיבוד בשטח הגדול שמסביב. המון תודה לנגרים הצעירים. בנוסף אנחנו מזמינים מכל מי שיש לו וכבר לא צריך "פליימוביל" "ברביות" וכל מה שבא איתן. "דופלו לגו" גדול לקטנים. מכוניות, טרקטורים, וכלים חקלאיים. אם יש לכם משחקים וצעצועים שעומדים ללא שימוש ומעלים אבק- אנחנו נשמח להעיר אותם לחיים חדשים.

בשבוע הבא:

ביום ראשון 18.11 משעה 9:00 מוזמן כל מי שרוצה להכין לוכדי חלומות ועוד יצירות למען העסק הקטן והיצירתי.

ביום שני 19.11 משעה 16:00 נפתח לקהל הרחב. משעה 17:15 תוגש ארוחת ערב.

ביום שלישי 20.11 משעה 9:00 אפשר לבוא ולהשתתף בסדנת יצירה. בשעה 12:30 ארוחת צהריים עד השעה 13:30. בשעה 13:30 ארוחת צהריים לתלתון. ולאחר מכן חוגים לתלתון בלב הקיבוץ

ביום רביעי 21.11 בשעה 16:00 לב הקיבוץ נפתח לקהל הרחב בשעה 17:15 תוגש ארוחת ערב. בשעה 20:00 ערב חברתי סינמטק, הסרט "פניקס" ומפגש עם הבמאית ופניקס.

ביום שישי 23.11 בשעה 18:00 קבלת שבת. לאחר קבלת שבת ארוחת פוטלאק. כל אחד מביא וכולם אוכלים ארוחה גדולה ומפנקת.

ביום שבת 24.11 בשעה 11:00 סגירה חגיגית של התערוכה של ניסן ופניקס. הם יציבו הכל שוב. העבודות, הבגדים, הכוסות וכרטיסי הברכה. הם גם יכינו אוכל מיוחד למכירה ופניקס ישיר. אז בואו בהמוניכם.

ניפגש בלב הקיבוץ מעין ורחלי

הדרך הטובה ביותר לרכוש חבר היא להיות חבר -
עשה עצמך דרוש למישהו.

ראלף וולדו אמרסון

על דא ועל הא / מעט: תחר וולפין

השביתה שלא הייתה:

27 למרץ 1934

אינני חסידה של שביתות, במיוחד לא שביתות של מגזרים חזקים, שיש להם אצבע קלה על השאלטר, או על הגיר והלוח בכיתה.

אבל לפעמים שביתה היא האמצעי האחרון להשיג הישגים שאין דרך אחרת להשיגם, או כמו במקרה שלנו, דרך לזעזע את המערכת, לטובת החלשים באמת.

כשסוף סוף התיצב ניסנקורן, לימין המגזר החלש והמוחלש של פועלי הבניין, והכריז על שביתה, במחאה על התופעה הבלתי נגמרת

של תאונות קטלניות בעיקר באתרי בנייה. שמחתי שסוף סוף יישמע קולם של השקופים, שברובם הם ערבים או פועלים מארצות זרות, שהם חשופים כל הזמן לסכנת נפילה מגובה, אל מוות או נכות קשה. סוף סוף, חשבתי לעצמי, ההסתדרות מתייצבת מאחורי עובדים שבאמת זקוקים להגנה של ארגון עובדים. אבל השביתה התבטלה ברגע האחרון לאחר הבטחות די מרשימות לשיפור בפיקוח ובאכיפה.

אבל, משום מה, אין לי הרגשה שאכן ישתנה משהו באמת, ואני אפילו תוהה אם ההסתדרות באמת התכוונה להשבית את המשק, או שמא הייתה כאן יציאת ידי חובה.

שנת 2019 בפתח. שנת בחירות. זאת, יכולה להיות שנה של שינוי במציאות הבלתי נסבלת הזאת. אני מתפללת לשינוי הזה.

אני מזכירה כאן את הדברים שכתבתי לפני כחודשיים, כשנפסקה שביתת המטפלות במעונות, עם הבטחות לשיפור בתנאי עבודתן. כתבתי אז שלפי דעתי "מרחו" אותן בהבטחות קלושות.

איך אנחנו רומסים את האנשים קשי היום אשר עובדים קשה עבורנו?

ראשת העיר:

אינני נכנסת כאן לשאלה הדקדוקית, האם נכון לאמר ראש עיר גם כשראש העיר היא אישה, או שמא יש לאמר ראשת העיר. אני רק מקווה שיום אחד תהיינה כל כך הרבה נשים בתפקיד זה, ואז לא יהיה ממש משנה איך קוראים לה.

בבית שמש נבחרה ד"ר עליזה בלוך לתפקיד. עליזה בלוך לא גדלה עם כפית של כסף בדיוסה שהוגשה לה, אבל היא עמלה קשות כדי לטפס בכל שלבי ההשכלה עד שזכתה גם בתואר שלישי. עליזה בלוך היא גם תקוותם של אזרחים החרדים מפני השתלטות החרדים על המרחב העירוני שלנו.*

מהמעט ששמעתי עליה, דבר אחד ממש שבה את ליבי: כשעליזה בלוך הייתה מנהלת בית ספר, היא שמה לב לשתי עובדות ניקיון שעבדו בבית הספר, שהיו להם קשרים קרובים וטובים עם התלמידים. עליזה הזמינה את העובדות האלה לישיבות הפדגוגיות שדנו במצבם של תלמידי בית הספר, כדי שגם זווית הראייה שלהן תבוא לידי ביטוי. רק על זה – אני הייתי מצביעה עבודה ומצדיעה לה!

ראשת עיר נוספת, שהפתיעה כשכבשה את העיר חיפה, היא עינת קליש רותם (גם היא בעלת תואר דוקטור, אדריכלית המתמחה בתכנון ערים). קראתי את הראיון אתה במוסף הארץ מה-9.11.18, והתרשמתי מההבנה שהיא מגלה במה שצריך להיות במרחב העירוני. בעיקר מהראייה של האדם החי בעיר, ורוצה לקנות שתי עגבניות שתי פרוסות גבינה וכיכר לחם לאותו היום, מבלי שייצטרך לנסוע לסופרמרקט ענק מחוץ לעיר. היא מדברת על התחדשות מרכז חיפה והעיר התחתית, ועוד רעיונות שמצאו חן בעיניי.

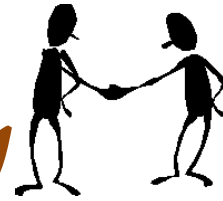
איחולי הצלחה לכן עליזה ועינת, נקווה שלא נתאכזב.

*גם בירושלים הייתה הזדמנות להצביע בעד מועמד שלא הולך עם החרדים, אבל אזרחי העיר החילוניים, לא עזבו את אזור הנוחות שלהם כדי ללכת ולהצביע. אחר כך הם יקטרו על העיר המתחרדת, ואולי אף יעזבו אותה לטובת תל אביב.

bad officials are elected by good citizens who do not vote. אברהם לינקולן אמר:

זה מה שאני אומרת תמיד לאנשים שמתכוונים לשים פתק לבן, או לא ללכת לקלפי בכלל.

נעים להכיר / מיכל אשחר

השאלות זהות בכל שבוע, השאיפה היא להכיר את כל חברי הקהילה,

והשבוע – **אידה חביבי**, גרה בהרחבה

(ברח' כחול)

איך הגעתי לקיבוץ

הגעתי לקיבוץ בגלל הבת שלי. רננה עברה לגור כאן, וכשהיא ילדה את רומי הייתי כבר בפנסיה ועזרתי לה, והחלטתי לעבור לגור כאן גם אני. באותה תקופה ביריה - שם גרתי - הפכה להיות מקום שונה ממה שהיתה, וזה עזר לי בהחלטה. הגעתי לכאן ואהבתי את זה. בחמש השנים הראשונות שכרתי בית בתוך הקיבוץ, ואז החלטתי לבנות בהרחבה.

מה אני עושה בחיים

במשך 38 שנים הייתי אחות בריאות הציבור (טיפת חלב), עבדתי בנתניה ובעוד מקומות, ובסוף עבדתי הרבה שנים בצפת והאיזור – רמת הגולן, טובא (שאז היתה בעיקר צריפים), ואפילו בלבנון, ברצועת הביטחון. בשנים 86-87. היינו נכנסות ללבנון עם הרכב של משרד הבריאות: שתי אחיות, נהג, שני מאבטחים, בליווי ג'יפ עם קצינים, מגיעים למקום ציבורי כלשהו – בית ספר או מועצה, מחסנים שם את מי שהגיעו, ואחר כך היו עושים לנו אוכל וכל הקצינים היו באים לאכול. לבנון היתה יפהפיה אז, לא כמו היום. אחרי שפרשתי לפנסיה ביקשו ממני מהרווחה לעבוד עם נשים מוכות. עברתי קורס ועבדתי בבית של נשים מוכות בצפת, כשנה וחצי, עבודה של יום ולילה, נחשפתי לדברים מאוד קשים. אח"כ נחתי כמה שנים, ואז התחלתי להתנדב בביטוח לאומי, ואת זה אני עושה עד היום. אני גם מטיילת הרבה, הולכת לבריקה של צביה להתעמלות, מאוד כיף לי.

קרובי משפחה בקיבוץ

בתי – רננה והנכד רומי.

יש לי עוד שתי בנות – אחת בחיפה ואחת בטבעון, ועוד 3 נכדים.

כמה מילים על הקיבוץ

זה נפלא לחיות כאן.

אני משתתפת בחוג ספרות של תמר וולפין, ורחל גינת סיפרה לנו פעם איך בתור ילדים הם חיו כאן, ואני חשבתי איך החיים כאן היו שונים כל כך מהחיים שלי ביסוד המעלה, שם גדלתי. מבחינה גיאוגרפית אנחנו קרובים, אבל ההבדלים בין המקומות עצומים, בחינוך, בצורה שהילדים גדלו, בהשפעה של המשפחה וההורים לעומת ההשפעה של המטפלת והחברה.

משהו שאני רוצה לספר

אבא שלי נולד ביסוד המעלה, וגם אני. לגדול ביסוד המעלה באותה תקופה, זה לא היה פשוט. זה היה הגבול עם סוריה. נולדתי לפני מלחמת השחרור, ועד המלחמה היו כל הזמן פגזים. לא היו לנו ממדי"ם ולא מקלטים – היו תעלות. כשהיתה מתחילה הפגזה היינו רצים בתעלות, זה מה שהגן עלינו. לא היו כבישים – רק בוך ולכלוך, אבל היה כיף. היה לנו את ים החולה, לפני הייבוש, והיה לנו את הדרדרה, שהייתה משלט על הגבול שבו החזיקו חברה' צעירים. היינו באים לשם כי היו עושים שם שמח, כדי להגיע לשם היה צריך להפליג בסירה, אי אפשר היה ברגל. היה נורא חם ביסוד המעלה, לא היו מזגנים, אז המשפחות היו יורדות להינפש בחוף של החולה, היה שם מן דשא של יבלית, וזה היה בילוי של אחה"צ.

תודה רבה אידה, נעים להכיר!

סי אן אן אן יורק עליכם!
אתם אויב'י העם!!!

KK

שווה 1000 מילים? דוד אלמון

מי מזהה?

נכון מאד!!!

אלה הם צריפי מחלקת הנח"ל שהיו מופקדים בקיבוץ בעבר הדי-רחוק.

למי שלא מתמצא... הצריף הימני ביותר היווה את מקומו של מפקדת המחלקה.

היום זהו הסטודיו של מיוזענו, מרקי הצייר והמורה! זוית הצילום היא בערך דרום-מערב. (באופן הרי צפת)

משולחן העורכת

רוצה תמיד עינים / נתן זך

אני רוצה תמיד עינים כדי לראות
את יפי העולם ולהלל את היפי
המפלא הזה שאין בו דפי ולהלל
את מי שעשה אותו יפה להלל
ומלא, כל כך מלא, יפי.

ואינני רוצה לעולם להיות עור ליפי
העולם כל עוד אני חי. אני אותר
על דברים אחרים אבל לא אמר די
לראות את היפי הזה שבו אני חי
ושבו ידי מהלכות כמו אניות וחושבות
ועושות את חיי באמץ, ולא פחות
מכן, בסבלנות, סבלנות בלי די.

ולא אחדל מהלל. כן, להלל לא אחדל.
וכשאפל עוד אקום – ולו רק לרגע – שלא יאמרו
הוא נפל. אלא הוא קם עוד לרגע להלל
בעינים אחרונות
את שלהלל לא יחדל.

